

Кога не слушатъ, що да му чина,
 Кога не 'убаѣ секой го любить.“
 Що ми не дошло лудо-но младо,
 Що му донесе люта ракіа,
 Люта ракіа да сѣ напїетъ,
 Да не ми чинитъ големи зулумъ.
 Сонъ ми го варитъ, и ми го кършитъ,
 А нематъ лудо да ми заспїетъ.
 Сѣ зачудїе кутри селяни,
 Отъ що ми чинитъ големи зулумъ,
 Му донесо'е згодна вечера,
 Болаки лудо да ми вечератъ
 Да ми вечератъ, да ми заспїетъ;
 Пакъ нематъ лудо да си заспїетъ.
 Му донесо'е стара-на баба,
 Чесъ да му чинитъ дан' ке заспїетъ;
 Пакъ нематъ лудо да ми заспїетъ.
 И му турїе руйно-но вино,
 Дан' с' опїанитъ, дане заспїетъ;
 Пакъ нематъ лудо да ми заспїетъ.
 Му донесо'е малко-но моме;
 Колку му седна на колено-то,
 Му ъ префърли десна-та ржка
 Десна-та ржка на десно рамо,
 Вчасотъ лудо-то ми не заспало;
 Тивнале люге отъ тешки зулумъ.

371.

Силяно, мой Яно-ле!
 Наша-та земя мошне не мирна,
 Две сжица греатъ, две роси росѣтъ,
 Две 'лѣбородна. Айде со мене,
 Силяно моя Яно-ле,

Турфанта цвеке Велмишко,
 Киска босильокъ Петричка,
 О'рицко благо яболко,
 Тиквешко вино цървено,
 Стамболско цвеке 'убо'о!

372.

Помину'амъ, намину'амъ
 Край Перуша поседу'амъ;
 Тебе те гледамъ, Яно, на бунарче-то,